

عنوان مقاله:

ارث و وصیت؛ حق یا حکم؟

محل انتشار:

دانش حقوق مدنی، دوره 5، شماره 1 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

سید نصراله موسوی - دانشجوی دکتری حقوق خصوصی دانشگاه پیام نور تهران

سید محمد صدری - دانشیار فقه و مبانی حقوق اسلامی دانشگاه پیام نور تهران

احمد باقری - استاد فقه و مبانی حقوق اسلامی دانشگاه تهران

پرویز عامری - استادیار حقوق خصوصی دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

نگاه غالب در نظام حقوقی ایران درباره ی ارث و وصیت این است که آن ها را از احکام مفروض نموده و در نتیجه هرگونه اثر گذاری اراده رادرموضوعاتشان مردود پنداشته اند؛ در حالی که در این پژوهش به تحقیق ثابت شده است که این دونهاد از جنس حقوق وهمانند دیگر موضوعات حقوق مدنی دارای احکامی هستند که جهت اتیان و پاس داشت مطلوبات آن ها تقنین گردیده است. براساس پژوهش و کاوش در لایه های عمیق فقهی و حقوقی در این پژوهش این فرضیه ارایه و متقن شده است که موضوع و متعلق دو نهاد مزبور، حق ارث بری و حق ارث دهی است، و موجودیت حقوقی آن ها به لحاظ حکمت و علت تشریحی، در جهت پاسداشت حقوق اشخاص در برخورداری از ترکه و نیز مدیریت ارث بری و ارث دهی (وصیت) در حوزه ی مقررات و مفروضات شرعی و قانونی است؛ از این روی این دو نهاد دارای ارتباطات بسیار نزدیک ماهیتی، موضوعی و کاربردی هستند و بر یک دیگر اثر گذارو از هم دیگر متاثر می باشند؛ در نتیجه اراده می تواند (همانند سایر حقوق بامراعات حقوق دیگران) به عنوان عنصری اثرگذار در موضوعات و متفرعات این دو نهاد حقوقی در حقوق زنده و اجرایی مورد پذیرش قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

ارث، ارث بری، ارث دهی، حق، حکم، وصیت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1562803>

